

РЕШЕНИЕ

№ 29591

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 16.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **1649** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Постъпила е жалба на П. Г. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. М. Х., с посочен съдебен адрес, срещу Заповед за прилагане на ПАМ /ЗППАМ/ №25-4332- 005065/13.10.25г. издадена от полицейски инспектор към СДВР- Отдел Пътна Полиция, за прилагане на ПАМ по чл. 171 т.1 б.3) ДД) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността ,но не повече от 12 месеца.

Моли атакуваната заповед да бъде отменена. Излага подробни съображения. Заповедта се счита за нищожна, алтернативно за незаконосъобразна на всички основания.Посочва като конкретен довод, че в заповедта няма изложени фактически и правни съображения. Посочва още, че ПАМ се налага до решаване на въпроса за отговорността на водача, а тя била решена с Наказателно постановление. Жалбоподателят, чрез адв. Х. разви и теза в с.з., че НП е отменено, което според него води и до автоматична отмяна и на ПАМ, като в тази връзка по негово настояване му беше дадена двукратно възможност да представи доказателства за твърденията си, с оглед защита на своята теза в процеса, което той не стори.

В с.з. жалбоподателят поддържа жалбата и иска отмяна на ЗППАМ.Заявява претенция за присъждане на разносните по делото.

Ответникът по оспорването мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява в с.з. и не се представлява.От същия, чрез процесуален представител е постъпило становище по същество, като намира жалбата за неоснователна и претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, 81- ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното:

По фактите:

С атакуваната Заповед за прилагане на ПАМ №25-4332- 005065/13.10.25г. издадена от полицейски инспектор към СДВР- Отдел Пътна Полиция, на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171 т.1 б.3 подбуква ДД от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач , който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца, при обстоятелствата, че 11.10.2025г. около 15,05 часа по автомагистрала С. с посока на движение от [населено място] към [населено място], управлява личния си лек автомобил „Ф. Л.“ с регистрационен номер СВ 2269 СМ.В района на 11- ти км при тунел „М. Б.“ водачът използва пътят, отворен за обществено ползване не по предназначение, като повишава скоростта на МПС и принудително форсира двигателя , като няколкократно изменя посоката наляво и надясно, като изгубва сцепление на автомобилните гуми с пътната настилка, което създава непосредствена опасност от възникване на ПТП и застрашава живота и здравето на другите участници в движението.

На водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 3819367/11.10.2025г. / л.14/ за административно нарушение по чл. 104 б т.2 от ЗДвП на която съответства санкционната разпоредба на 175а, ал. 1 от ЗДвП, като е прието, че на горепосочените време, място и обстоятелства жалбоподателят е използвал път, отворен за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

В ЗППАМ е налице изрично позоваване на съставения АУАН и изложеното в същия.

По преписката са приложени: НП издадено срещу жалбоподателя с оглед горепосоченото нарушение; справка картон на водача, от която е видно, че същият е многократно наказван за нарушения по ЗДвП.

По преписката са приложени и заповеди за компетентност/ 23- 27, дело/.

По правото:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт валиден, издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че оспорената ЗППАМ не е мотивирана. Съгласно ТР №16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да

предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение. Освен това в самата заповед са подробни изложени фактическите и правни съображения на административния орган, позволяващи упражняването на съдебния контрол за законосъобразност.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тоест такива, които да са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на обективизираното в акта властническо волеизявление.

Принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 171 т.1 б. „з“ подбуква „дд“ от ЗДвП, съгласно която разпоредба/ в относимата част/ : „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: 12 месеца – за нарушенията по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП“. Съгласно по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП- „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“. Съгласно чл. 104 б т.2 от ЗДвП – „ На водача на моторно превозно средство е забранено да: използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. В случая по делото се установява, че жалбоподателят е и използвал път, отворен за обществено ползване, не по предназначението му за превоз на предназначение за превоз на хора и товари, а за т. н. „ дрифтене“, което съответства на нарушение по 175а, ал. 1, вр. чл. 104 б т.2 от ЗДвП, като основание за налагане на процесната ПАМ.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 12 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) дд) от ЗДвП, не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Оспорената заповед напълно съответства на целта на закона, като по силата на чл.1, ал.2 от ЗДвП, целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства. Целта на прилагането на процесната ПАМ по чл. 171 от ЗДвП е за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Защитените обществени отношения са с висока значимост, тъй като управлението на МПС е правно

регламентирана дейност, която е източник на повишена опасност за здравето и живота на участниците в движението по пътищата. Описаното в АУАН и ЗППАМ преднамерено поведение по опасно шофиране по автомагистралата, посредством повишаване скоростта на МПС и принудително форсиране на двигателя, няколкократно изменяне посоката наляво и надясно, довело да загуба сцепление на автомобилните гуми с пътната настилка, е застрашаващо живота и здравето на останалите участници в движението. В тази връзка ЗППАМ е издадена с легитимна цел, за да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение и да се гарантира сигурността и безопасността останалите участници в движението, както и на самия водач с което е спазен принципът за пропорционалност/ съразмерност.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя свързани с Наказателното постановление.

Принципно, в теоретичен план, производството по прилагане на принудителна административна мярка и това за реализиране на административнонаказателна отговорност са различни, възникват при различни предпоставки и не са обусловени едно от друго, поради което решението относно административнонаказателната отговорност няма значение за принудителната административна мярка и съответно не може да обоснове отмяната ѝ. Принудителните административни мерки се прилагат с цел предотвратяване, преустановяване или отстраняване на вредните последици от административните нарушения /чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания/. Следователно принудителната административна мярка е насочена към преустановяване на административното нарушение и премахване на неговите последици, а не към санкциониране на нарушителя. Обратно - наказателно постановление се издава и административното наказание се налага на лице, извършило административно нарушение /арг. от чл. 53, ал. 1 Закона за административните нарушения и наказания/, т. е. целта на производството е да санкционира лице, което с поведението си, с действията или бездействието си, е извършило административно нарушение /чл. 24, ал. 1 във връзка с чл. 6 Закона за административните нарушения и наказания/. Следователно отпадането на административнонаказателната отговорност за водача на МПС, посочен като извършител на нарушението, няма за последица отпадане на необходимостта от прилагане на принудителната административна мярка във връзка със същото нарушение, тъй като тази мярка е свързана с предотвратяване, с преустановяване на административно нарушение и с отстраняване на вредите от него. Ето защо отмяната на наказателното постановление е без значение за разрешаване на делото по оспорване на принудителната административна мярка. В този смисъл: напр. Решение № 781/ 16.01.2013 г по адм. дело № 7176/2012г . на ВАС, Решение № 7629/ 07. 07.2026 г. по адм. дело № 4195/2026 г. на ВАС и др.

Но, както се посочи, доказателства за отмяна на НП жалбоподателят не представи. Такъв извод не се следва от материалите по изпратената от АО административна преписка относно процесното НП, предвид отразеното в справката за водача и издадените му НП / л.21 и сл./в графа последна/„ статус“/ - „влязъл в сила“.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед е валиден ИАА, отговаря на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Ответникът претендира разноски, поради което и с оглед участието му в производството чрез представено писмено становище, жалбоподателят следва да му заплати сумата от 102,26 евро /200 лева/ юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III

отделение, 81 –ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на П. Г. С. от [населено място], чрез адв. М. Х., , срещу Заповед за прилагане на ПАМ №25-4332- 005065/13.10.25г. издадена от полицейски инспектор към СДВР- Отдел Пътна Полиция, за прилагане на ПАМ по чл. 171 т.1 б.3) ДД) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността ,но не повече от 12 месеца.

ОСЪЖДА П. Г. С. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР сумата от 102,26 евро, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: